

Rådmannen

Tromsø kommune

Arbeids- og sosialdepartementet	
Saksnr.: 05/03121	Dok.nr.: 140
Arbeidskode: 416.0	Dato: 23.11.05
Avd.: SAP	Saksbeh.:
U.off.:	

Det kongelige arbeids- og sosialdepartement
Postboks 8019 Dep.

0030 OSLO

Deres ref.:

Vår ref.:

05/06383 /050567/05-034

Saksbehandler:

Jan Hugo Hermansen

Dato:

21.11.2005

Telefon:

77 79 04 42

FORSLAG TIL LOV OM ARBEIDS- OG VELFERDSORDNINGEN OG TILPASNING TIL VISSE ANDRE LOVER. HØRING.

Det vises til høringsbrev av 8.08.05.

Tromsø kommune støtter reformens siktemål om en mer brukervennlig, samordnet og effektiv velferdsforvaltning.

Tromsø kommune har forøvrig følgende å bemerke:

Formålsparagrafen

I formålsparagrafen presiseres at reformens hovedmål som er å flere i arbeid og aktivitet og færre på stønad og å gjøre det enklere å tilpasse forvaltningen til brukernes behov og skape en helhetlig og effektiv arbeids- og velferdsforvaltning. Dette er et viktig prinsipp som skal fremme sosial inkludering og redusere risikoen for marginalisering av utsatte grupper. Samtidig må lovforslaget gjenspeile at ikke alle brukergruppene er aktuelle for arbeid heller ikke i overskuelig fremtid. Dette vil gjelde mottakere av langvarige trygdeytelser og for enkelte mottakere av sosiale tjenester. Tromsø kommune mener det er viktig at lovforslaget tydelig gir uttrykk for formål utover oppgaver i forhold til å få bruker i arbeid eller tilsvarende. Dette vil også bidra til en tydeliggjøring av sammenhengen mellom ulike kommunale tjenester.

Vi foreslår derfor at det i formålsparagrafen presiseres at brukerne skal møtes med helhetlige og samordnende tjenester jfr. lovforslagets § 10.

Definisjoner

For å sikre ovennevnte hensyn mener Tromsø kommune at det er behov for en avklaring i loven av sentrale begreper som blir brukt, f.eks. "velferd" og "aktiv virksomhet." Da lovforslaget er ment å omfatte mer enn kun oppgaver i forhold til å få bruker i arbeid eller tilsvarende, må dette tydeliggjøres, f.eks. gjennom en paragraf som ivaretar definisjoner av sentrale begrep.

Ledelse av arbeids- og velferdskontorene

Lovforslaget legger opp til at arbeids- og velferdskontorene skal ha en felles administrativ leder uten fagfullmakter. De respektive lederne i statsetat og kommunal sosialtjeneste skal inneha fagfullmaktene etter hvert sitt lovverk. Statsetatens og rådmannens overordnede og

helhetlige ansvar for henholdsvis statlige og kommunale tjenester berøres heller ikke av opprettelsen av arbeids- og velferdskontorene.

Dette kan bli en lite hensiktsmessig ledelsesform med utydelige delegasjonslinjer i de nye arbeids- og velferdskontorene. Lovforslaget synes ikke godt nok gjennomarbeidet med tanke på vurdering av konsekvenser ved ulike ledermodellen i den felles førstelinjen.

Tromsø kommune mener det bør presiseres mye klarere i lovteksten hvordan minimumsløsningen for ledelse av de nye kontorene skal se ut og hvordan en enhetlig ledelse skal forholde seg til to ulike arbeidsgivere. Nå overlates det til de lokale avtalene å bestemme dette og hvis de lokale partene ikke blir enige havner saken i departementet til avgjørelse. Kommunen anbefaler at det vurderes et eget tvisteutvalg for løsning av disse spørsmål jfr. også nedenfor.

Tvisteutvalg

Om det på tross av en klargjøring av lovforslagets minimumsløsning, skulle dukke opp tvister mellom stat og kommune om organisering og samarbeid av arbeids- og velferdskontoret, mener kommunen den beste løsningen vil være å opprette et eget tvisteutvalg for løsning av slike tvister, i stedet for at dette overlates til departementet.

Oppgavedifferensiering

Tromsø kommune er enig i forslaget om at kommunen kan gis ansvar for arbeidsmarkedstiltak, jfr. lovforslagets § 4, 6. ledd. Kommunen mener forslaget er i tråd med lovens formål. Det vises likevel til at den forsøksvirksomhet som pågår i Oslo først bør evalueres før det tas endelig standpunkt til spørsmålet. Hvilket ansvar kommunen da eventuelt påtar seg, må også klargjøres nærmere i forskriftene. Det presiseres at hvis kommunen skal overta ansvar for arbeidsmarkedstiltak, må det ikke knyttes opp til særskilte målgrupper, slik at man kan risikere å få et todelt system der kommunene skal påta seg ansvar for de som er aller vanskeligst å formidle. En må også unngå å stigmatisere utsatte grupper.

Andre kommentarer

Generelt sies det forholdsvis lite om kommunens rolle utover at den som minimum skal omfatte kommunens forvaltning av økonomisk sosialhjelp. Sosialtjenesten er viktig for reformen og dette bør komme klarere fram for å synliggjøre forutsetningen om stat og kommune er likeverdige partnere i reformen. I kapitlet "særlig om kommunale tjenester" er det bl.a. tatt med at å gi opplysninger, råd og veiledning om økonomiske spørsmål og bruk av individuell plan vil klart være en del av arbeids- og velferdskontoret kjerneoppgaver.

Det nevnes at det er viktig å sikre at reformen ikke innebærer en fragmentert og mindre tilgjengelig tjeneste for de mest utsatte og vanskeligstilte sosialhjelpsmottakerne som f.eks. personer med rusproblemer, mennesker med sosiale og psykiske problemer, innvandrere/flyktninger og psykisk utviklingshemming.

Når det gjelder hvilke kommunale tjenester som kan legges til arbeids- og velferdskontoret, vises til momenter som tjenestens innretting mot arbeid og nærhet til sosialtjenesten. Samtidig presisere at forvaltningen ikke må bli for altomfattende, gi nye behov for deling, slik at gevinsten ved reformen tapes. Det tas med at det er viktig å sikre samarbeidet med kommunens øvrige tjenester for å unngå nye kasteballsituasjoner.

I det nye NAV - kontoret kan en risikere at det oppstår interessekonflikter, dobbeltsaksbehandling og kasteballproblemer. Eksempler er supplerende sosialhjelp til trygd (parallellkasteballer), og personer som veksler mellom sosialhjelp og trygd som

hovedinntektskilde (kjedekasteballer). I slike tilfeller bør en vurdere å gjøre tjenester for hverandre.

I spørsmålene rundt hvordan en praktisk skal løse de ulike utfordringene henvises til den lokale samarbeidsavtalen mellom den enkelte kommune og staten. Samarbeidsavtalen blir særdeles viktig og da blir selvfølgelig rammene som legges gjennom lovverket avgjørende for hvilke muligheter som reelt gis.

Kommunene vil få nye utfordringer i å finne gode løsninger for samhandling med de tjenestene som ikke blir en del av, men grenser opp til det nye arbeids- og velferdskontoret.

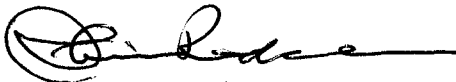
Finansiering av arbeids- og velferdskontorene

Regjeringen har lagt til grunn at staten skal bære kostnadene dersom kommunene får utgifter knyttet til flytting for å oppnå kravet til minimumsløsninger for samlokalisering.

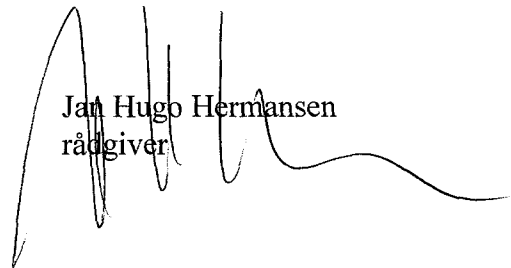
I statsbudsjettet er det lagt opp til at kommunens kostnader ved gjennomføring av reformen, skal dekkes innenfor rammen av økte frie inntekter i perioden 2006- 09 basert på en egen fordelingsnøkkel basert på minimumsløsningen.

Forslaget om at staten bare vil dekke kommunenes kostnader ved minimumsløsninger er et signal om at staten bare ønsker minimumsløsninger, og ikke mer omfattende løsninger som kanskje vil være bedre for brukerne.

Med vennlig hilsen

Stein Rudaa
rådmann

Jan Hugo Hermansen
rådgiver

Kopi til: Sosialtjenesten, her